

Opa wijst het pakje aan dat met een rood kerstlint is versierd.

“Die is voor jou, Nikkie,” zegt hij.

“Hoe weet u dat?” vraag ik verbaasd.

“Dat fluisterde de boom mij,” antwoordt hij serieus.

Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. Opa haalt soms dingen door elkaar. Hierdoor zegt hij dingen die niet helemaal kloppen. Maar soms... soms voelt het alsof hij gewoon de kerstmagie beter hoort dan wij allemaal.

